

Getuigenis (waarom ik mij laat dopen..)

Met deze getuigenis wil ik iets vertellen over God; wat Hij voor mij gedaan heeft. Niets van alles wat ik hier vertel, heb ik aan mij te danken, maar enkel alleen aan de levende Heer.

Van jongsfaan ben ik door mijn ouders Christelijk opgevoed (Evangelisch). Zij leerde mij dat niets in het leven zo belangrijk is, als het aannemen van de Heere Jezus; omdat God zoveel van ons houdt zond Hij Zijn Zoon, en door Jezus' offer aan het kruis is er voor ieder mens vergeving van zonden, eeuwig leven en vervulling met de Heilige Geest mogelijk. Aan dit alles hoeft _en kan_ een mens niets te doen: God is liefde en uit genade schenkt hij het je om niets, als je maar een oprechte relatie met Jezus hebt.

Ik ben mijn ouders ontzettend dankbaar voor mijn opvoeding, en wat zij mij leerden is nog steeds wat ik vandaag de dag belijd; het is een enorme basis/opstap geweest, om later zelf God meer en meer te leren kennen.

Er is niet een specifiek moment geweest in mijn leven dat ik Jezus aannam in mijn leven; ik heb nooit in mijn leven getwijfeld aan het bestaan van de Drie-enig levende God en dat Hij liefde is; op die wijze heb ik altijd, mijn leven lang in Hem geloofd. Wel zijn er 2 andere belangrijke perioden geweest in mijn leven, die te maken hebben met keuzes.

De eerste periode.. zal zijn geweest, toen ik eind 16, begin 17 was (ik hoop nu 26 oktober, de dag na mijn dopen 23 te worden). In die periode kun je zeggen dat ik een "christelijke lifestyle" had. Want _zoals net genoemd_ heb ik altijd geloofd in God; ging ik naar de kerk & een chr. school, ik las de Bijbel en ik bad. Ik deed dus de dingen die iemand deed die in God gelooft, maar... ik leefde er vaak niet naar. Regelmatig deed ik dingen waarvan ik wist dat ik God er verdriet mee deed, en dus zonde waren: ik keek verkeerde films, ging op onbijbelse wijze om met vrouwen, en zo zijn er meer dingen. Je zou het kunnen samenvatten met de zin: "ik leefde doordeweeks voor mezelf en op zondag voor God".

In die tijd beleed ik God altijd mijn zonden, want ik wist dat je altijd _wat je ook gedaan hebt_ bij Hem mag terug komen. Omdat ik dit wist ging ik vrijwel altijd optimistisch en vrolijk door het leven ('Yess: God vergeeft me'), maar van een blijvende verandering was er geen sprake, totdat ik mij echt onvoorwaardelijk opnieuw aan God toewijdde. Ik zei God: U houdt van mij, zorgt voor mij en vergeeft steeds mijn zonden, waarmee U mij weer blij maakt. Maar nu wil ik U blij maken; ik wil Uw liefde beantwoorden, door U te volgen! Dit bracht me tot keuzes die ogenschijnlijk misschien niet veel voorstellen (zoals het vernietigen van verkeerde films en niet meer meedoen met de massa), maar waarvan ik overtuigd ben dat het in de geestelijke wereld zeker wat losmaakte!

De tweede periode... toen ik begin 18 was, was een periode waarin ik brak met religieus gedrag. Toelichting hierop: mijn omgeving zal gemerkt hebben dat ik Jezus wilde volgen, want ik had het in gesprekken vaak over God en geloof.

Toen ontstonden de kriebels om niet alleen te spreken met mensen over Jezus, die zelf al een relatie met Hem hadden, maar juist met hen die Jezus nog niet kennen. Ik rolde het evangelisatiewerk en praisebands in, waarbij ik het niet moeilijk vond om de Naam & het werk van Jezus, op mijn lippen te nemen. Of het nou pratend, biddend of zingend was maakte niet uit; ik was behoorlijk zelfverzekerdheid.

Ik denk dat door onder andere die zelfverzekerdheid (+ het feit dat mensen dit zagen als iets van God, en daardoor aanmoedigden hierin door te gaan), ik gestimuleerd werd in religieus gedrag. Het kwam heel concreet er op neer, dat ik naast Jezus ook weleens iets 'van mezelf uitdeelde'. Dit uitte zich bijvoorbeeld bij evangelisatie of gesprekken met mensen over het geloof: het was goed als mensen Jezus' aannamen, maar daarbij dan ook wel een aantal 'gouden regels' daarbij opvolgde, zoals: 'als je echt gelooft kun je niet anders dan lid zijn van een pinkstergemeente'.

Toen ik in de 20 verdwenen deze 'gouden regeltjes/stokpaardjes' die ik zo hoog had zitten; het ging mij alleen maar om Jezus Christus en die gekruisigd: het maakte me oprecht niet meer uit in welke kerk mensen zaten, op welke manier mensen God aanbaden, op welke manier ze hun geloof uitten, als Jezus maar centraal stond. Want door Jezus kan de Heilige Geest ten volle werken, of gaan werken in mensen. Ikzelf heb dit zo ervaren in die tijd; nadat ik me had toegewijd in de eerste periode aan Jezus, werd ik bekrachtigd met de Heilige Geest. Bij wat Paulus noemt de dagelijkse bekering, mag ik steeds weer een krachtige doop met de Heilige Geest ervaren.

Door die kostbare aanraking van de Heilige Geest ging God door me heenwerken, zoals ik altijd al hoopte, maar met een ander draaiboek/vaak op een andere manier dan ik in gedachten had. Sinds 2008 zie ik Gods Geest manifesteren in de bediening die ik vanaf toen van God gekregen heb. Een bediening waarin ik mensen mag wijzen op het breken met religie en starten met een relatie met Jezus; waarbij ik bekering en wonderen van genezing en herstel mocht zien, en ik geloof dat dit voor iedereen is. God heeft een ieder mens kandidaat gesteld voor een beter leven; het beste soort leven, namelijk met Hem!

Nu is het 2009, en de dag voor mijn verjaardag wil ik mij laten dopen. Omdat er in de Bijbel staat: op grond van je geloof laat je je dopen. Hiermee wil ik in gehoorzaamheid beantwoorden aan wat God van me vraagt. Niet omdat we bij Hem regeltjes moeten opvolgen om 'punten' te scoren, maar omdat Hij jou en mij zo oneindig lief heeft. Die levensveranderende liefde wil ik graag beantwoorden. Een beantwoording waarvan ik geloof dat ik die eerder had mogen en moeten doen. Ik hoop dat mijn keuze om het alsnog te doen, ook anderen zal aansporen zich te laten dopen; en zich hierbij door niets laten tegenhouden.